

V I Lenin

Våra dagars huvuduppgift

Du är arm och du är rik,
du är mäktig och du är
kraftlös,
moder Ryssland!

Mänsklighetens historia företar i våra dagar en av de allra största, allra svåraste vändningarna, en vändning som utan minsta överdrift har en ofantlig betydelse för världens frigörelse. Från krig till fred; från krig mellan rövare, som skickar miljontals utsugna och arbetande människor till slaktbänken för att nyreglera fördelningen av det byte de starkaste rövarna roffat åt sig, till krig av de förtryckta mot förtryckarna för befrielse från kapitalets ok; från en avgrund av lidanden, plågor, svält, förvildning till det kommunistiska samhällets ljusa framtid, ett allmänt välstånd och varaktig fred. Det är inte underligt, att på de tväreste punkterna i denna så tvära vändning, då det gamla bryts ned och störtar samman runt omkring med dunder och brak, medan det nya föds vid sidan härav under obeskrivliga kval, förvrids huvudet på en och annan, överväldigat förtvivlan en del och söker vissa räddning från den ibland alltför bittra verkligheten i vackra, tilldragande fraser.

Ryssland har särskilt markant fått bevittna och särskilt skarpt och smärtsamt uppleva den tväreste av historiens tvära brytningspunkter, vändningen från imperialism till kommunistisk revolution. På några dagar störtade vi en av de äldsta, mäktigaste, mest barbariska och brutala monarkierna. På några månader passerade vi en rad etapper av kompromissande med bourgeoisin, av befrielse från småborgerliga illusioner, för vilket andra länder använt decennier. Efter att ha störtat bourgeoisin har vi på några veckor besegrat dess öppna motstånd i inbördeskrig. Vi har upplevt bolsjevismens segerrika triumftåg från den ena ändan av det ofantliga landet till den andra. Vi har höjt de nedersta av de av tsarismen och bourgeoisin förtryckta skikten av de arbetande massorna till frihet och till ett självständigt liv. Vi har upprättat och konsoliderat sovjetrepubliken, den nya statstyp, som är oändligt högre och mer demokratisk än de bästa av de borgerligt parlamentariska republikerna. Vi har upprättat proletariats diktatur, stödd av fattigbönderna, och påbörjat ett brett upplagt system för socialistiska omdaningar. Vi har väckt tillit till de egna krafterna och tänt entusiasmens eld hos miljoner och åter miljoner arbetare i alla länder. Vi har överallt slungat ut appellen om en internationell arbetarrevolution. Vi har utmanat de imperialistiska rövarna i alla länder.

Och på några dagar har vi kastats till marken av en imperialistisk rövare, som överfallit de vapenlösa. Han har tvingat oss att underteckna en otroligt tung och förödmjukande fred – som tribut för att vi vågat slita oss lös, om än för en mycket kort tid, ur det imperialistiska krigets skruvstäd. Ju mer hotande arbetarrevolutionens spöke reser sig inför rövaren i hans eget land, med desto större ursinne stryker, kväver och river han Ryssland i stycken.

Vi var tvungna att underteckna "Tilsit"-freden. Det vi behöver är inte självbedrägeri utan mod att se den osminkade bittra sanningen i vitögat. Hela den avgrund av nederlag, sönderstyckning, förslavning och förödmjukelse, som vi störtats ned i, måste mätas helt och hållet, ända till botten. Ju klarare vi förstår detta, desto fastare, mer härdad och stålsatt blir vår vilja till befrielse, vår strävan att resa oss på nytt ur förslavningen till självständighet, vår orubbliga beslutsamhet att, vad det än må kosta, uppnå att Ryssland upphör att vara armt och kraftlöst för att i stället bli i ordets fulla betydelse mäktigt och rikt.

Ryssland kan bli sådant, ty vi har i alla fall kvar tillräckligt med utrymme och naturrikedomar för att förse alla och envar om inte med överflöd så dock med tillräcklig mängd medel för livsuppehållet. Våra naturrikedomar, våra förråd av mänsklig kraft och det storslagna

uppsving som revolutionen förlänat folkets skaparkraft – allt detta är ett utmärkt material för att skapa ett verkligt mäktigt och rikt Ryssland.

Ryssland blir sådant, om det överger all modlöshet och alla fraser, om det biter ihop tänderna och samlar alla sina krafter, om det spänner varje nerv och varje muskel, om det förstår, att räddningen är möjlig *endast* på den internationella socialistiska revolutionens väg, som vi slagit in på. Att gå framåt på denna väg utan minsta misströstan på grund av nederlagen, att sten för sten lägga ett stadigt fundament för det socialistiska samhället, att outröttligt arbeta på att skapa disciplin och självdisciplin, på att överallt och allestädes stärka organisation, ordning, företagsamhet, gott samarbete mellan folkets alla krafter, allmän registrering och kontroll över produktionen och fördelningen av produkterna – detta är vägen för att skapa en militär makt och en socialistisk makt.

Det är inte värdigt en verklig socialist att, om han tillfogas ett svårt nederlag, vare sig vara övermodig eller hemfalla åt förtvivlan. Det är inte sant, att vi inte har någon utväg, och att det endast återstår för oss att välja mellan en ”ärelös” (ur en szlachcics¹ synpunkt) död, som en mycket betungande fred skulle utgöra, och en ”hjaltemodig” död i hopplös strid. Det är inte sant att vi har förrått våra ideal eller våra vänner genom att underteckna ”Tilsit”-freden. Vi har inte förrått något eller någon, vi har varken helgat eller dolt en lögn eller vägrat en vän och kamrat i olycka hjälp med allt vi förmått, med allt som stått i vår förmåga. En fältherre, som för resterna av en slagen eller i panikartad flykt stadd armé till landets inre och i händelse av yttersta nödfall skyddar denna reträtt genom en mycket betungande och förödmjukande fred, begår inte förräderi mot de arméförband, som han inte är i stånd att hjälpa och som är avskurna av fienden. En sådan fältherre fullgör sin plikt, då han väljer den enda vägen för att rädda vad som ännu räddas kan utan att gå med på några äventyrligheter, utan att dölja den bittra sanningen för folket och ”ger upp utrymme för att vinna tid”, utnyttjar *varje*, även den minsta andhämtningspaus, för att samla krafterna, för att låta den av upplösning och demoralisering drabbade armén andas ut eller läka såren.

Vi har undertecknat en ”Tilsit”-fred. När Napoleon I år 1807 nödgade Preussen att ingå freden i Tilsit, hade erövraren krossat tyskarnas alla arméer, intagit huvudstaden och samtliga stora städer, förlagt sin polis dit och tvingat de besegrade att lämna honom, erövraren, hjälpkårer för att föra nya rövarkrig, hade sönderstyckat Tyskland och slutit förbund med en del av de tyska staterna mot andra tyska stater. Likväl uthärdade det tyska folket t o m en *sådan* fred, förstod att samla krafterna, förstod att resa sig och erövra rätten till frihet och självständighet.

För var och en som vill tänka och förmår att tänka visar exemplet med Tilsitfreden (som endast var ett av de många tunga och förödmjukande fördrag, som påtvingades tyskarna under den epoken) klart hur barnsligt naiv den tanken är, att en mycket betungande fred under alla förhållanden är detsamma som undergångens avgrund, medan ett krig är hjaltemodets och räddningens väg. Krigsepokerna lär oss, att fred inte sällan i historien spelat rollen som andhämtningspaus och som ett medel att samla krafter till nya drabbningar. Tilsitfreden var den största förödmjukelse för Tyskland och samtidigt en vändning till det största nationella uppsving. Då gav den historiska situationen ingen annan väg för ett sådant uppsving än vägen till en *borgerlig* stat. Då, för drygt 100 år sedan, skapade en klick adelsmän och ett fåtal borgerliga intellektuella historia, medan arbetar- och bondemassorna var sovande och överksamma. Då förmådde den historiska utvecklingen på grund härav endast krypa framåt oerhört sakta.

Nu har kapitalismen höjt kulturen överhuvudtaget och massornas kultur i synnerhet till oändligt mycket högre nivå. Kriget har skakat massorna, väckt dem genom sina ohyggliga

---

¹ Szlachcic – polsk adelsman – *Red*

fasor och lidanden. Kriget har drivit på historien, och den ilar nu framåt med ett lokomotivs hastighet. Historia skapas nu självständigt av miljoner och tiotals miljoner människor. Kapitalismen har nu mognat för socialismen.

Och om Ryssland nu går – och det gör det otvivelaktigt – från ”Tilsit”-freden till ett nationellt uppsving, till ett stort fosterländskt krig, så är vägen för detta uppsving följaktligen inte vägen till en borgerlig stat utan vägen till den internationella socialistiska revolutionen. Vi är försvarsvänner från den 25 oktober 1917. Vi är för ”försvar av fosterlandet”, men det fosterländska krig, till vilket vi nu går är ett krig för det socialistiska fosterlandet, för socialismen som fosterland, för sovjetrepubliken som en *avdelning* i socialismens världsarmé.

”Hata tysken, slå tysken”, sådan var och förblev den vanliga, dvs den borgerliga, patriotismens paroll. Men vi säger: ”Hata de imperialistiska rövarna, hata kapitalismen, död åt kapitalismen!” och samtidigt: ”Lär av tysken! Förbli trogen det broderliga förbundet med de tyska arbetarna. De är sena att komma till vår hjälp. Vi skall vinna tid, vi skall vänta på dem, de *skall komma* till vår hjälp.”

Ja, lär av tyskarna! Historien går i sicksack och tar omvägar. Det har blivit så, att det just är tyskarna som jämte en brutal imperialism personifierar grunderna till disciplin, organisation, gott samarbete på basis av modernaste maskinella industri och strängaste registrering och kontroll.

Och detta är just vad som fattas oss. Detta är just vad vi måste lära oss. Detta är just vad som fattas vår stora revolution för att från en segerrik början genom en rad svåra prövningar komma fram till ett segerrikt slut. Detta är just vad Ryska socialistiska sovjetrepubliken behöver för att upphöra att vara arm och kraftlös, och bli mäktig och rik för all framtid.

Den 11 mars 1918

Izvestija VTsIK nr 46, den 12 mars 1918

Undertecknat: *N Lenin*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 36, s 78-82